

מ"ת 59536/07/20 - מדינת ישראל נגד סרגיי אוקס, סאלח מחאמיד

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 59536-07-20 מדינת ישראל נ' אוקס (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 415969/2020

בפני כבוד השופט ניצן סילמן
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים
1. סרגיי אוקס (עציר)
2. סאלח מחאמיד (עציר)

החלטה ראיות- המשיב 1

רקע

1. כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות בנשק- נשיאה והובלה ורכישה.
2. על פי המפורט בכתב האישום, סיכם המשיב 2 (חברו של המשיב 1 ואח אשתו), עם מחמוד, תושב האזור, לרכוש ממנו נשק; המשיבים נסעו ברכב השייך לבן המשיב 2, כשהמשיב 1 נוהג ברכב, לנקודת מפגש שסוכמה.
3. המשיב 2 קיבל ממחמוד רוס"ר קלצ'ניקוב, עם חגורה, ומחסנית טעונה ב- 8 כדורים. המשיבים נסעו כשהם מובילים ונושאים את הרובה, בצוותא חדא.
4. ביציאה מאזור פארק סויסה (אזור המסירה), נתפסו המשיבים.
5. המשיב 2 הסכים לקיומן של ראיות, ולמעצרו עד תום ההליכים; המשיב 1 כפר בקיומה של תשתית ראיתית ביחס אליו.
6. המשיב 1 הטעים כי הרכב אינו שלו, וכי הנשק היה מוסתר; המשיב 1 הוסיף כי הנשק היה מוסתר ועטוף, ולא בידיעת המשיב 1 (מכאן ואילך "המשיב"). המשיב מוסיף כי הוא ואחיינו (בן המשיב 2) טיילו בפארק וכלל לא ידעו על כוונה לבצע עסקת נשק.

7. לצערי עקב נסיבות כאלו ואחרות, התיק הגיע לידיי אך בסוף יום 18/8 ועל כן לא היה סיפק לתת החלטה מפורטת יותר בנושא הראיות.

8. משכך, יכתבו הדברים בקיצור. כבר כעת יאמר כי סבורני שקיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת, להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום.

הראיות

9. ראשית- החזקה בדין; סעיף 144(ד) לחוק העונשין קבוע כדלקמן:

"מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר."

רכב, יכול ויהיה "מקום" במשמעותו של מושג זה בסעיף 144(ד), וראה לעניין זה לדוגמא החלטות ביהמ"ש העליון בבש"פ 9126/04 מ"י נ' עבדאללה חוסייני, ע"פ 8133/15 פראס יונס נ' מ"י.

10. הצדדים חלוקים ביניהם בשאלה אם המשיב הנו "מחזיק" ברכב, בהתאם להגדרת סעיף 44(ד), ובהמשך למחלוקת זו, חלוקים הם אם חלה לגבי המשיב חזקה, כי הוא המחזיק בנשק שנמצא ברכב.

11. אין חולק כי המשיב 1 הוא שנהג ברכב.

12. המונח "החזקה" מוגדר בסעיף 34 כד חוק העונשין כדלקמן:

"לענין עבירה -

"החזקה" - שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד"

13. הרכב הנו רכב הרשום על שם בן המשיב 2. אין מדובר בזרים, אלא באחיין המשיב 1.

14. נהיגת המשיב מביאה למסקנה כיגם אם המשיב אינו בעל הרכב הרשום, הרי שלמשיב הייתה שליטה ברכב, וכי המשיב לפיכך הנו "מחזיק" ברכב, בהתאם להגדרתו של מושג זה בחוק העונשין, ובהתאם למפורט בסעיף 144ד לחוק. כמפורט בהגדרתו של המושג "מחזיק", אין רבותא בכך ש"בני חבורה" נוספים, מלבד המחזיק, שולטים אף הם באותו "דבר" ואין גם נפקות לשאלת הבעלות על ה"דבר". כל מי שיש לו שליטה ב"מקום" הנו "מחזיק" בו.

15. חזקת המקום, לפיה מי ששולט במקום הוא גם המחזיק בחפץ שנמצא באותו מקום, מבוססת על השכל הישר ועל נסיון החיים.

די בשלב זה בחזקה הקבועה, על מנת להקים תשתית.

16. אכן, יכול ומסגרת התיק העיקרי יוכל המשיב לסתור החזקה (השווה למשל ניתוח מורחב בע"פ 55956-04-19 מ"י נ' אבו אל היג'א) אך לשלב זה די בחזקה. ראה גם למקרה דומה- מת (נצ') 56247-07-20 מ"י נ' עלי דחלה.

השווה למקרה דומה ביותר- בש"פ (שומרון) 4163/18 מוניר רפיק פדל אלזין נ' התביעה הצבאית (פורסם בנבו).

ראה במיוחד ע"פ 1094/17 אסי מסיקה נ' מ"י, מסעיף 34 לפסה"ד ואילך (הרשעה חרף העדר בעלות ברכב).

17. שנית- מדובר בנשק ארוך קלצ'ניקוב; הפסיקה קבעה כי מקום בו נישא נשק בגודל שכזה ברכב, חזקה כי קיימת מודעות לנשיאה; ראה למשל בש"פ 5032/19 עלי ג'בארין נ' מ"י.

18. שלישית- מקום בו מבוצעת התנהגות מחשידה, יש בה לאשש מודעות; ראה לעניין זה תיאור המשיב 1 את התנהגות המשיב 2 בעת חזרתו ("לחוץ", רצה לחזור במהירות); השווה- בש"פ 1040/20 נג'ואן סעיד נ' מ"י.

19. רביעית- אשר לטענה כי חלקו של המשיב 1 הוא נוכחות פאסיבית מבלי שנקט פעולה או מעשה הקושר אותו לעבירות, אבהיר כי אין דרישה במבצעים בצוותא כי כל אחד מהנאשמים יבצע בעצמו את רכיבי היסוד העובדתיים של העבירה. (ראה עפ 8328/17 זיאד ג'בר נ' מדינת ישראל מיום 28.7.19). במקרה דנן- ההגעה המשותפת, השיחות של שני המשיבים עם תושב האזור, והנסיעה חזרה מהפארק, מקימים תשתית.

עוד יפים לענייננו דברי כב' השופט מזוז בבש"פ 9095/18 אחמד סידה נ' מדינת ישראל, מיום 6.1.19 כי -

"לשם ביצוע בצוותא של עבירה אין הכרח בהיוועדות מוקדמת או בתכנון מראש בין השותפים למעשה, ודי בשותפות ספונטאנית שנוצרה על אתר לשם השגת מטרה משותפת שבני החבורה מודעים לה. כן נפסק כי קיימת אחריות פלילית במקרה ששותפים התאגדו ב"שותפות ספונטאנית" לביצוע בצוותא של עבירה גם אם לא הוכח מי מהשותפים ביצע את היסוד העובדתי של העבירה"

(הדגשות אינן במקור)

20. לגבי העובדה כי הנשק היה במושב הקדמי (צד הנוסע) עטוף, כשהמשיב 1 נוהג- ראה הודעת המשיב 2 מיום 23/7/20 (שעה 16:59) ש' 8 ואילך. ראה הודעת המשיב 1 22/7 ש' 99 (מאשר שנהג אחרי שימוש בחשיש). אדרבא- המשיב מדגיש כי הוא זה שנוהג באופן קבוע ברכב ("אני כל הזמן נוהג ברכב הזה כי סאלח אין לו רשיון נהיגה"- הודעה 22/7 ש' 192).
21. לגבי מודעות **לשיחות הנשק**- המשיב 1 עומת עם כך שתוך כדי שיחות בין חוסאם אבו נסרה ובין המשיב 2, שיחות לגבי מסירת הנשק- נשמע המשיב 1 מדבר ברקע, (כך ששמע את השיחה בין השניים)- (שיחה 38, שעה 18:55:47). המשיב עצמו נשמע אומר "כיוון אום אל פאחם". המשיב טוען כי אינו מזהה את קולו שלו.
22. כאשר מעומת המשיב עם שיחה 59- בה לכאורה **המשיב 2 מדריך אותו** (את המשיב 1) לאן להגיע עם הרכב לאחר קבלת הנשק, - עונה המשיב- "אני לא אגיד לך כלום" (הודעה 22/7 ש' 118). המשיב מוסיף "אני לא מזהה את הקול ושומר על זכות השתיקה".
23. כאשר מעומת המשיב עם העובדה כי מדובר בנשק גדול שביצבץ בין רגליו של המשיב 2- "אני לא ראיתי ולא ידעתי שזה לא חוקי" (ש' 160).
24. לגבי התנהגות לחוצה מצד המשיב 2 כפי שנחזתה ע"י המשיב 1- הודעת המשיב 1 19/7 ש' 26, ש' 43.
25. **לגבי העובדה כי המשיב היה מודע לכך שסאלח חזר בפארק עם "משהו בידיים"**- ראה הודעת המשיב- 15/7/20- "אני לא ראיתי משהו בידיים. אני ראיתי שיש לו משהו בידיים". יכול להיות שהוא שם אותו מתחת לכיסא. יכול להיות בגלל זה סאלח היה לחוץ ואמר לי בוא ניסע מהר הביתה" (הודעה 15/7 ש' 17 ואילך). המשיב מאשר כי סאלח שוחח עם מישהו בערבית, ומשנשאל למה סאלח קנה את הנשק (!!)- משיב- "בגלל שיש לו חתונה בשביל הבת שלו בעוד שנה". (הודעה 15/7 ש' 26,28).
26. לגבי העובדה כי ידית האחיזה של הנשק בלטה בעת המעצר ונראתה גלויה- ראה דוח פעולה סנ"צ ארד מיום 14/7 (לט) ומיום 23/7 (עח); מזכר עומרי אבנעים (סא) מיום 23/7/20.
27. תיעוד גודל הנשק, חגורת נשיאה ומחסנית- מוצג כ"א, כ'.
28. השווה גם לעניין המחזה הנגלה מתוך הרכב, כפי שעלה בעת תפיסת הנשק- תקליטור תיעוד החיפוש מיום 14/7 החל מ- 1:48 דקות. ידית הנשיאה נראית גלויה; צורת העטיפה מעלה סבירות גבוהה לנשק. **גם אם יטען המשיב כי המחזה הנגלה הנו בעת שהמשיבים יצאו מהרכב, הרי נוכח גודל הנשק,**

ברי כי לא ניתן להסתירו במושב הקדמי לא כל שכן להיכנס מבלי שיובחן כי מדובר בנשק!!!!

29. זאת ועוד, אף אם הייתי מקבל גרסת המשיב, עדיין ניתן לייחס לו ידיעה "בעצימת עיניים" כי ה"מארז" מכיל נשק מכוח סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין.

מארג הראיות מבסס חשד סובייקטיבי וממשי כי אפשר שמארז שהוכנס לרכב מכיל נשק. המראה נראה כמו נשק; המשיב ראה ושמע שיחה בערבית עם אחר; המשיב 2 חזר "לחוץ", והידית מבצבצת.

יש בנסיבות כדי לעורר חשד סביר בליבו של כל בר דעת, ולבסס היסוד הנפשי בעצימת עיניים.

המשיב התעלם מהחשד ונמנע מלברר המצב לאשורו, חרף שהייתה לו ההזדמנות לעשות כן טרם יצאו מאותו פארק.

(ראה לעניין זה ע"פ 2518/16 **יצחקי נ' מדינת ישראל** מיום 25.12.16; מ"ת 44160-11-17
מדינת ישראל נ' ישראל גרוס מיום 11.12.17; מ"ת 16472-06-19 **מדינת ישראל נ' איליה פטרוב**
מיום 31.7.19).

30. מטעמים אלו אני קובע קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת האישום, בעצמה מספקת.

ניתנה היום, ה' אלול תש"פ, 25 אוגוסט 2020,
בהעדר הצדדים.